

OPERACIJA REKIA ŽIGOLO

Vicki Lewis
Thompson

 svajonių knygos

Knygute.lt

Vicki Lewis Thompson
OPERACIJA REIKIA ŽIGOLO

Romanas

Versta iš: Vicki Lewis Thompson, Operation Gigolo,
Harlequin Books, 1998

© Vicki Lewis Thompson, 1998

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ema Staskevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-723-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Didžiulę puokštę kutenančių plunksnelių skiriu visiems linksmiems žmonėms, kurie, norėdami to ar ne, mane prajuokino. Gyvenimas pernelyg brangus, kad rimtai į jį žiūrėtum.

1

- Po trisdešimt penkerių santuokos metų tavo tėvas turėtų leisti man būti viršuje!

Linė Morgan petimi prispaudė telefono ragelį ir ėmė žiūrinėti ant stalo gulinčius lapelius su pranešimais.

- Niekaip nesuprantu, koks skirtumas, kuris viršuje, mama. Juk kalbame apie kūnus. - Pakėlusį akis ji išvydo Tonį Ruso, kuris išsišiepęs rėmėsi į jos kabineto durų staktą. - Negyvus kūnus, - pridūrė dėl Tonio.

Jis kilstelėjo antakius.

- Nesvarbu, - atsakė mama. - Tai principo reikalas.

Visa tai Linei buvo gerai pažįstama. Pastangos sutaikyti tėvus per kvailus jų barnius, anot Linės draugų, padėjo jai pasiruošti advokatūrai. Kaip ir buvo galima tikėtis, ji pateikė motinai logišką argumentą:

- Ar neturėtų tai priklausyti nuo mirties eiliškumo?

- Kaip tik taip sako *jis*, o tavo tėvas tikrai mane pragyvens, kad tik galėtų būti viršuje!

Noriu užsitikrinti, kokioje vietoje galiausiai atsidursiu.

Linė pažiūrėjo į Tonį ir užvertė akis.

- Tarkim, tu mirsi pirma. Nori, jog paskui tave iškastų vien tam, kad jį pakištų po apačia?

- Kodėl gi ne?

- Todėl, kad kalbame ne apie maisto likučių šaldytuve perdėjimą į kitą vietą! Iš tiesų, mama, tai...

- Regis, tu nesupranti, kad aš *nesiruošiu* visą amžinybę tūnoti po tavo tėvu. Noriu skyrybų. Gali man atstovauti.

Linė padėjo lapelių puošta.

- Atsiprašau?

- Noriu skyrybų. Juk tu - skyrybų advokatė, tiesa? Įteik savo tėvui dokumentus. Gal tai jį pamokys, kaip dera elgtis kapinėse!

Linė pasilenkė į priekį ir susitelkė į pokalbį.

- Negaliu patikėti, kad rimtai kalbi apie skyrybas.

- Visiškai rimtai.

- Nejuokinga.

- Žinoma, kad juokinga.

Linės nuostabai, jos širdis daužėsi taip, tarsi ji būtų mažas vaikas, kuriam gresia tokia šei-

minė nelaimė, o ne gerbiama dvidešimt devynerių metų Iliojaus valstijos advokatė.

- Paklausk, nusipirkite du gretimus sklypus kitoje kapinių vietoje.

- Nieku gyvu! Tai mano šeimos kapavietė, jame man yra skirta vieta, ten ir būsiu palaidota. Tegul tavo tėvas susiranda sklypą sau.

- Klausyk, mama... - Linė nutilo, nes sumirksėjo antrosios linijos lemputė. - Man skambina kita linija. Pasiklausyk truputį muzikos, tik niekur nedink.

- Nepamiršk, kad aš moku už tarpmiestinį pokalbį, mieloji.

- Gerai. Neužtruksiu. - Linė paspaudė mygtuką ir pasižiūrėjo į Tonį.

Rimta veido išraiška jis atsiplėšė nuo durų staktos. Tonis visada suprasdavo jos nuotakas, todėl tapo vertingu draugu.

- Regis, esi labai užsiėmusi, - ramiai tarė jis. - Gal man ateiti vėliau?

- Būk geras, pasilik. Jaučiu, kai visa tai baigsis, man reikės patarimo.

- Kaip pasakysi. - Tonis priėjo prie stalo ir atsisėdo ant vienos iš kėdžių.

- Ačiū. Pasistengsiu neužtrukti. - Nusišypsojusi jam Linė atsiliepė į skambutį antrąja linija:

- Linė Morgan.

- Tavo motina visai padūko, - pareiškė tėvas.

- Pati žinau. Koks ten triukšmas girdėti, tėveli? - Ji žvilgtelėjo į Tonį, kuris užjaučiamai purtė galvą.

- Nekreipk į jį dėmesio. Manau, ši kartą reikalas rimtas, riešutėli. Skyrybos. Noriu, kad man atstovautum.

Linė priglaudė delną prie kaktos.

- Ir tu?

- Ką reiškia „ir aš“? Ar ji mane aplenkė?

- Ne, nes aš neatstovausiu nė vienam iš jūsų. Garbės žodis, judu panašūs į vaikus, besipešančius, kuriam atiteks dviaukštės lovos ant-
ras aukštas.

- Visa tai ne vien dėl laidojimo vietos, - paaiškino tėvas. - Ji lankė tą nelemtą seminarą „Išlaisvinkite savo galias“, negana to, ėmė vartoti testosteroną, anot jos, dėl klimakso. Bet žinai, ką aš tau pasakysiu, šiai moteriai hormonų nereikia. Patikėk manimi, riešutėli, pasikeitė jos mąstymas.

- Ji visada tokia buvo, tėti. - Linė suprato, kad šio reikalo taip lengvai nepavyks sutvarkyti. - Klausyk, mudu su tavimi dar pasikalbėsime apie tai. Tik nepriimk skubotų sprendimų.

- Jei mėgini perspėti, kad neišsikelčiau iš namų, tai žinok - aš jau užsisakiau kambarį viešbutyje „Geručiams ir blogiukams“.

- Juokauji. - Norėdamas paerzinti žmoną jis dažnai grasindavo ten apsistosis. Bet iš tikrųjų negalėtų taip pasielgti.

- Na, dėl to smarkiai suklydau.

- Tu tikrai apsistojai viešbutyje „Geručiams ir blogiukams“? - Prieš akis Linei iškilo pigus viešbutukas prastame Springfildo rajone, kur ant kiekvieno kampo sukaliojosi prostitutės ir narkotikų prekeiviai.

- Verčiau būčiau apsigyvenęs „Holiday Inn“. Kambaryje nėra telefono. Skambinu tau iš kaimynystėje esančio vaizdajuosčių nuomos punkto „Juodasis keliaraištis“.

Linei apsvaigo galva.

- Tėti, tu negali ten apsistoti. Rajonas prastas.

- Riešutėli, aš seniai norėjau apžiūrėti šią vietą. Be to, ketinau nudžiuginti tavo mamą iš čia paskambinęs, bet negaliu, nes nėra telefono.

- Tai dar viena priežastis, kodėl negali ten pasilikti. Kaip man su tavimi susisiekti?

- Ką nors sugalvosiu ir paskambinsiu. - Jis

pritildė balsą. – Riešutėli, nepatikėsi, kaip kai kurios moterys čia rengiasi. Jos... oi, turiu bėgti. Viena iš jų nori pasinaudoti telefonu ir atrodo ryžtingai nusiteikusi, ypač su tuo auskaru apatinėje lūpoje. – Tada sušnabždėjo: – *Ji visa išsitatuiravusi.* – Ir padėjo ragelį.

Linė giliai atsikvėpė prieš pratęsdama pokalbį su mama.

– Mama, turiu bėgti. Paskambinsiu tau po pietų ir labai tikiuosi, kad iki to laiko judu su tėvu būsite atgavę protą.

– Pasikalbėk su kapinių sklypo kiaule! Tai jis neklauso proto balso.

Linė nusprendė, jog būtų neišmintinga pranešti mamai, kad su kapinių sklypo kiaule ką tik kalbėjosi kita linija ir kad ta kapinių sklypo kiaušė šiuo metu gyvena viename iš spalvingesnių Springfildo rajonų.

– Sudie, mama. – Ji padėjo ragelį ir pažvelgė į Tonį. – Negaliu patikėti. Jie nuolat susikivirčydavo dėl menkniekių, bet niekada rimtai. Jaučiausi taip, lyg gyvenčiau su Rikiu ir Liuse Rikardais¹.

¹ Amerikiečių humoristinio serialo „Aš myliu Liusę“ (I love Lucy) herojai (čia ir toliau – vert. pastabos).

- Kaip suprantu, anksčiau jie skyrybomis negrasindavo.

- Niekada. Bet, regis, mano mama dalyvavo kažkokiame savivertę stiprinančiame seminare ir dabar siautėja kurstoma pykčio. Tai manęs visai nestebina, tačiau kalbos apie skyrybas... tikra kvailystė. Tėvai visą laiką svajojo, kad ateis laikas, kai aš gyvensiu savarankiškai ir namo paskola bus išmokėta. Praėjusiais metais tėtis išėjo į išankstinę pensiją ir... - Staiga suvokusi tiesą ji spoksojo į Tonį. - Jie miršta iš nuobodulio, ar ne?

- Ko gero. Į mus dažnai kreipiasi tokios poros.

- Kodėl maniau, kad mano tėvai kitokie? - Linė iškėlė į viršų rankas. - Tipiškas atvejis.

- Na, aš taip nesakyčiau. Neprisimenu, kad kokia nors pagyvenusi pora būtų padavusi skyrybų prašymą, nes neįstengia susitarti dėl kapavietės.

- Jie *nepaduos* skyrybų prašymo. Kol tai nors truputį priklausys nuo manęs. - Linė susikryžiuavo rankas ant krūtinės ir pažvelgė į Tonį, tarsi šis norėtų užginčyti jos žodžius.

- Tikriausiai viskas praeis, - pareiškė Tonis - atrodė tuo įsitikinęs.

Ji būtų norėjusi juo tikėti.

- Kaip man visa tai nepatinka. Tėtis apsigyveno viešbutuke raudonųjų žibintų kvartale, o mama suka galvą, kaip kapo duobėje atsidurti virš jo. Kalbame ne apie paprastą ginčą, tokį kaip, tarkim, maudyti ar ne Galijotą bidė.

Tonio lūpos trūktelėjo.

- O Galijotas?..

- Mano tėčio pudelis. Mama turi rotveilerį vardu Snukumsas². - Linė pažvelgė į jį. - Stengiesi nesijuokti, tiesa?

- Tik ne aš. Ar tai juokinga? Nematau nieko juokingo.

- Na, su mano tėvais bent jau būdavo smagu.

- O tau reikėdavo išlaikyti sveiką protą?

Ji atsilošė kėdėje.

- Taip, aš tikra puritonė.

- Na, nepasakyčiau. Juk po mano skyrybų kaip tik tu pasiūlei traukti į atrakcionų parką.

Linė prisiminusi nusišypsojo. Jie išnaršė priemiesčius, kol surado, ko, jos manymu, reikėjo: triukšmingą vietą, kurioje buvo daug

² *Snookums* (angl.) - mažybinis žodelis, vartojamas norint paerzinti kitą žmogų.

žmonių, elektrinių automobiliukų ir kiniško biliardo aparatų.

- Buvo ypatinga proga. Paprastai klientų į tokias vietas nesivedu.

- Tik tuos, kuriems dirbi nemokamai.

- Ei, neimu pinigų iš gerų draugų ir bendradarbių. Kada nors ir man gali prireikti tavo paslaugos. Be to, kai Mišelė... - Pamačiusi jo veido išraišką Linė pasigailėjo, kad iš viso pradėjo pastarąjį sakinį.

- Norėjai pasakyti, kai Mišelė sumovė man gyvenimą.

- Ji kvailė. - Linė niekaip negalėjo suprasti, kad Mišelė galėjo būti neištikima tokiam vyrui kaip Tonis. Itališko gymio protingas teisininkas, Linės mamos žodžiais tariant, - puikus „kąsnelis“, be to, velniškai šaunus vyrukas.

- Mes abu buvome kvailiai. Atvirai kalbant, mieliau kalbėčiau apie tavo tėvų bėdas nei apie savąias.

- Suprantu. Atsiprašau, kad užvedžiau kalbą.

- Ji numanė, kad Tonis tikriausiai sielvartauja. Skyrybos įvyko tik prieš šešis mėnesius, o Mišelė jam buvo visatos centras.

- Tai kaip ketini neleisti jiems išsiskirti? - pasiteiravo Tonis.

- Na... - Linė alkūnėmis atsirėmė į stalą ir pasidėjo smakrą ant sunertų pirštų. Juodu su Tonia dažnai aptardavo darbo reikalus, todėl ji pasitikėjo jo nuomone. Šis atvejis nelabai skyrėsi nuo sudėtingo įstatymo punkto. - Juk jie pešasi dėl to, kad neturi rimtų rūpesčių.

- Manau, kad taip.

- O jeigu aš ką nors iškrėsčiau?

Tonis užsikėlė kulkšnį ant kitos kojos kelio ir atsilošė kėdėje.

- Pavyzdžiui?

Linė prisiminė vaikystę.

- Kai tik į ką nors įsiveldavau...

- Taip, kurgi ne.

- Gerai, nieko įspūdingo nepadariau. Bet turint omenyje, kad mano tėvai ginčydavosi dėl visko: ir kaip teisingai pakabinti ant laikiklio ritinėlių tualetinio popieriaus, ir koks turi būti jų čekių foninis vaizdas, jie visada sutarė dėl vieno dalyko - kaip elgtis su manimi. Šiuo klausimu buvo vieningi.

- Ketini prisivirti košės?

Ji kažką pašė bloknote, kol planas ėmė įgauti formą.

- Taip. Laikas jų logiškai protaujančiai tvarkingai dukrelei šiek tiek pamaištauti....